

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: D. L.
bytem X

zastoupen Mgr. David Obenrauch, advokát
sídlem Kopečná 987/11, 602 00 Brno
proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2024, č. j. JMK 88635/2024,
sp. zn. S-JMK 76609/2024/OD/Bo,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včasné podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) napadl žalobce shora citované rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2024, č. j. JMK 88635/2024, sp. zn. S-JMK 76609/2024/OD/Bo (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo

zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru přestupků v dopravě (dále jen „prvostupňový orgán“ či „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 4. 2024, č. j. OPD-10328/24-26, sp. zn. OPD-10328/24-TOP/PŘ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „rozhodnutí o přestupku“), a toto rozhodnutí potvrzeno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku řidiče vozidla dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že dne 1. 2. 2024 v 12:32 hod. řídil nákladní motorové vozidlo tov. zn. Volvo, X, a zároveň návěsné vozidlo tov. zn. Schmitz Cargobull, X, na dálnici D1 ve směru jízdy na Ostravu, přičemž v úseku 197,5 km nerespektoval svislé dopravní značení B 22a „*Zákaz předjíždění pro nákladní automobily*“ doplněné dodatkovou tabulkou E 13 s časovým omezením „5-22 h“ a předjížděl jiné motorové vozidlo vlevo. Tím žalobce z nedbalosti porušil povinnost stanovenou v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a naplnil tak znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 téhož zákona.
3. Za uvedený přestupek uložil správní orgán I. stupně žalobci dle § 125c odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu, s přihlédnutím k § 35 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, pokutu ve výši 7000 Kč. Současně byla žalobci rozhodnutím o přestupku uložena taktéž povinnost k náhradě nákladů správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul průběh správního řízení a skutečnosti plynoucí ze správního spisu. Následně posoudil důvodnost podaného odvolání.
5. Žalovaný neshledal, že by se prvostupňový orgán dopustil pochybení, které by bylo důvodem pro zrušení rozhodnutí o přestupku. V projednávané věci z podkladů rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že žalobce jako řidič nákladního vozidla předjížděl vlevo jiné motorové vozidlo tam, kde je to podle místní úpravy provozu na pozemních komunikacích zakázáno.
6. Spáchání přestupku žalobcem je spolehlivě zachyceno na videozáznamu pořízeném zasahující policejní hlídkou. Na předmětném videozáznamu je totiž jasně patrné, jak žalobce s nákladním automobilem jede v levém jízdním pruhu, a to v úseku platnosti svislé dopravní značky B 22a „*Zákaz předjíždění pro nákladní automobily*“, přičemž do pravého jízdního pruhu se zařadí až poté, kdy dokončí předjíždění jiného nákladního vozidla jedoucího v pravém jízdním pruhu. Žalobce se navíc v působnosti citované dopravní značky zakazující předjíždění nákladním automobilům nacházel zhruba kilometr. Z toho důvodu je proto krajně nepravděpodobné jeho tvrzení, že by mu vozidlo v pravém jízdním pruhu bránilo v dokončení předjetí po celou tuto vzdálenost.
7. S ohledem na časové souvislosti celé situace je pak zjevné, že předjížděcí manévr musel žalobce zahájit až v působnosti předmětné zákazové značky, a nikoliv před ní. I kdyby však svůj manévr skutečně zahájil ještě před značkou B 22a, vzhledem k tomu, že je na umístění dopravní značky upozorňováno s dostatečným předstihem, měl a mohl vyhodnotit, že před projetím předmětné značky nestihne svůj manévr dokončit. Žalobci

nic nebránilo, aby předjíždění přerušil, zpomalil a zařadil se za jím předjížděné nákladní vozidlo, kde v daný moment existovala v pravém pruhu dostatečná mezera.

8. Klíčovým důkazem protiprávního jednání žalobce je videozáznam pořízený hlídkou PČR, který je součástí správního spisu. Ve věci není třeba provádět další důkazy, neboť zasahující policisté by nemohli poskytnout pro zjištění skutkového stavu věci podrobnější informace, než ty, které již vyplývaly z videozáznamu.
9. V řešené věci bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se žalobce dopustil přestupku, pro nějž bylo řízení vedeno. Jelikož hodnocení provedených důkazů bylo provedeno objektivně a věcně, žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí jako zákonné a správné potvrdil.

III. Žaloba

10. Žalobce považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné i nezákonné, jelikož žalovaný nedostatečně zhodnotil okolnosti případu a věc nesprávně právně posoudil.
11. Ve správním spisu chybí důkaz svědčící o porušení zákazové značky. Ve správním řízení nebylo prokázáno, kdy a kde žalobce začal druhé vozidlo předjíždět. Žalobce přitom konstantně tvrdil, že s předjížděním začal ještě před zákazovou dopravní značkou. Současně nemohl předjíždění ukončit, zpomalit a zařadit se zpět za předjížděné vozidlo. Tímto manévrem byl zjevně ohrozil život a zdraví účastníků provozu, neboť z pozice řidiče nákladního vozidla nemůže registrovat osobní vozidla jedoucí schovaná za jeho vozidlem.
12. Žalobce dále namítal, že řidič předjížděného vozidla náhle úmyslně přidal rychlost a znemožnil mu své vozidlo bezprostředně předjet. Výsledkem toho pak byl kamerový záznam zasahujících policistů, z něhož je patrné, že se žalobci podaří úspěšně dokončit předjetí až po mnoha stech metrech. Dle ustálené judikatury přitom má žalobce jako řidič právo předpokládat, že i ostatní účastníci silničního provozu budou řádně dodržovat dopravní předpisy.
13. Za účelem zjištění skutečného stavu věci žalobce navrhl doplnit dokazování o výslech policejní hlídky, která jej kontrolovala. To však žalovaný odmítl a své rozhodnutí založil na subjektivních tvrzeních a účelových počtech silně odporujících specifikům vyplývajících z řízení nákladního vozidla.
14. Při posuzování přestupkového jednání nelze vycházet pouze z pravděpodobných závěrů, proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Ve vyjádření ze dne 8. 10. 2024 žalovaný uvedl, že se s žalobními námitkami podrobně zabýval již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž v plném rozsahu odkázal. Pro snazší orientaci pak žalovaný relevantní pasáže rozhodnutí ocitoval ve svém vyjádření.
16. Žalovaný je přesvědčen, že jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci a žalobce v průběhu správního řízení nebyl zkrácen na svých právech. Proto krajskému soudu navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

17. Na základě oznámení přestupku PČR ze dne 1. 2. 2024 zahájil prvostupňový orgán s žalobcem přestupkové řízení pro podezření ze spáchání přestupku řidiče dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. Spáchání skutku policisté podrobně popsali v úředním záznamu ze dne 2. 2. 2024, z něž vyplývá, že při provádění výkonu služby v úseku komunikací D1 a D2 hlídka PČR v čase 12:32 hod. spatřila nákladní motorové vozidlo, jehož řidič porušil dopravní značení B 22a a E 13, neboť *předjížděl jiné nákladní vozidlo v místě, kde je to místní úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno*. Řidič začal předjíždět na dálnici D1 v úseku 197,5 km a svůj manévr dokončil v prostoru 198,5 km ve směru jízdy a Ostravu. Vozidlo hlídka PČR bezpečně zastavila v prostoru 206,5 km dálnice D1 na odpočívce Rohlenka. Podle předložených dokladů potřebných pro řízení a provoz vozidla byl jako řidič spolehlivě určen žalobce. Ten na místě se spácháním přestupku nesouhlasil a požadoval jeho projednání v přestupkovém řízení.
18. Součástí spisu je rovněž videozáznam z palubní kamery služebního vozidla PČR dokumentující jednání žalobce. Dále je ve správním spisu založena taktéž kopie evidenční karty řidiče, dle níž měl žalobce ke dni spáchání přestupku evidováno celkem 5 záznamů o přestupcích. Vedle toho prvostupňový orgán do správního spisu zařadil i mapové podklady místa přestupku dokládající (opakované) umístění dopravní značky B 22a v daném úseku pozemní komunikace.
19. Příkazem ze dne 19. 2. 2024 zahájil správní orgán I. stupně s žalobcem správní řízení. Po podání odporu prvostupňový orgán nařídil ústní jednání, k němuž se dostavil právní zástupce žalobce. Ten se k věci vyjádřil po seznámení s poklady rozhodnutí přípisem ze dne 15. 4. 2024. Následně bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti němuž se žalobce odvolal. O jeho odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jež je předmětem soudního přezkumu krajským soudem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána ve lhůtě podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
21. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
22. Krajský soud ve věci nařídil **ústní jednání**, které se uskutečnilo dne 27. 5. 2025 za účasti žalobce, jeho zástupce a v omluvené nepřítomnosti zástupce žalovaného, který netrval na své účasti při projednání věci. Krajský soud označil předmět přezkumu a vyslechl přednes žaloby. Poté konstatoval obsah soudního a správního spisu.
23. K dotazu soudu žalobce uvedl, že mu není znám obsah videozáznamu pořízeného služební kamerou v policejním vozidle, který je přímým důkazem o spáchání přestupkového jednání. Krajský soud zopakoval důkaz tímto videozáznamem a nechal žalobce, aby se k němu vyjádřil. Žalobce osobně nerozporoval, že na záznamu je zachycen jeho předjížděcí manévr, pouze poukázal na zhoršenou viditelnost a na důvody,

proč se uchýlil k předjíždění. Předjížděné vozidlo podle jeho tvrzení jelo rychlostí cca 70 km/h, přičemž v momentě, kdy se žalobce rozhodl pro předjetí, začalo zrychlovat. Nákladní vozidlo řízené žalobcem nebylo příliš naloženo, a proto se žalobce rozhodl k předjíždění, které provedl s podřazením rychlostního stupně co nejbezpečněji. Návrat do pravého pruhu spojený s náhlým brzděním soupravy by byl podle jeho mínění riskantní, a to kvůli „mrtvému úhlu“. Jelikož účastníci neměli další návrhy na provedení dokazování, krajský soud je ukončil a po vyslechnutí konečných návrhů přikročil k rozhodnutí ve věci samé.

24. Žaloba **není důvodná**.

25. Krajský soud považuje za vhodné před samotným posouzením věci vymezit právní úpravu, která byla v dané věci aplikována. Skutková podstata zákazu předjíždění je vymezena v ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., podle něhož platí, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích předjíždí vozidlo v případě, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.“* Tato skutková podstata tedy odkazuje na povinnost účastníků silničního provozu řídit se dopravními značkami (§ 4 písm. c) zákona o silničním provozu).

26. Z ustálené judikatury k této skutkové podstatě plyne, že je po formální stránce svojí povahou skutkovou podstatou zakazující a současně odkazující na konkrétní případy zákazu předjíždění v zákoně č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, pro jejíž naplnění není podstatné, zda byla způsobena dopravní nehoda či nikoli. Materiální stránka přestupku pak v daném případě spočívá v tom, že došlo k ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu (viz rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 77/2008 - 50, č. 1938/2009 Sb. NSS). Důraz na společenskou škodlivost zakázaného předjíždění zdůraznil Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č.j. 1 As 27/2009 - 5, kde dovodil, že dopravní značkou jsou vyznačena právě taková místa silničních komunikací, kde je předjíždění s ohledem na charakter místa *obzvláště nebezpečné*.

27. K jednotlivým žalobním bodům uvádí krajský soud následující argumentaci. Pokud se týká tvrzené nepřezkoumatelnosti, krajský soud ji v napadeném rozhodnutí neshledal, a to ani pro jeho nesrozumitelnost, ani pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. Krajský soud nahlížel napadené rozhodnutí z pohledu principu jednoty správního řízení jako významového celku s rozhodnutím prvostupňovým, přičemž neshledal žádné zásadní nedostatky, které by narušovaly logiku a podloženost závěrů žalovaného.

28. Stran žalobních námitek směřujících do zjištění skutkového stavu věci krajský soud uvádí, že provedl při ústním jednání znovu stěžejní přímý důkaz, kterým je videozáznam pořízený kamerou policejního vozu. Z tohoto důkazu vyplývá následující. Předjížděcí manévř žalobce je z videozáznamu patrný již v čase 12:33:02 (v dále je viditelné nákladní auto jedoucí v levém pruhu) až do času 12:33:14, kdy se vozidlo žalobce zařadilo do pravého jízdního pruhu poté, co předjelo předjížděné vozidlo (nákladní automobil reg. zn. X). Značka B22a je patrná v záznamu v čase 12:32:53. Ve správním spisu jsou také založeny fotografie (printscreensy) z tohoto videozáznamu dokumentující průjezd okolo značky B22a právě v uvedeném čase. Je pravdou, že videozáznam ani jiný důkazní materiál ve správním spisu nevypovídá zcela přesně (přímo) o časovém okamžiku, kdy

vozidlo žalobce započalo. Na druhé straně to ale nebrání kvalifikaci jednání žalobce jako přestupkového jednání ve smyslu výše vyložené skutkové podstaty zákazu předjíždění.

29. Rozhodující totiž je, zda žalobce předjížděl v úseku působnosti značky B22a, o čemž není mezi účastníky sporu. Z videozáznamu to plyne dostatečně jasně. Z pohledu naplnění znaků skutkové podstaty (srov termín „*předjíždění*“), je lhostejné, kdy řidič vozidla začal s předjížděním, či zda předjížděcí manévř dokončil či nikoliv. I kdyby žalobce započal předjížděcí manévř před působností dopravní značky B22a a nedokončil jej v tomto úseku dálnice, ale až po projetí značky B22a, dopustil by se přestupku, neboť minimálně částečně předjížděl v působnosti zákazu předjíždění. Krajský soud navíc poznamenává, že jeho předjížděcí manévř by v takovém případě trval více než 20 sekund (rozdíl mezi časy 12:33:14 a 12:32:53) při uvažované rychlosti policejního vozidla, které ovšem jelo zjevně rychleji než nákladní vozidlo žalobce, tedy spíše déle. To by svědčilo o ještě intenzivnějším porušení stanoveného zákazu předjíždění v daném úseku dálnice. Argumentace žalobce je tedy lichá a neprokazuje, že by za tvrzených okolností ke spáchání přestupku nedošlo.
30. Krajský soud upozorňuje, že zakázaný úsek předjíždění byl dopředu jasně signalizován dopravní značkou 400 metrů dopředu (viz printscreen z videozáznamu – čas 12:32:44), takže neexistuje žádná pochybnost o tom, že žalobce věděl nebo mohl a měl vědět, že se blíží se svým vozidlem do zakázaného úseku. Vyhodnocovat průběžně dopravní značky a dbát při rozhodování o jízdách manévřech předběžné opatrnosti a předvídat možné kolize s působností zákazových značek je povinností řidiče (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 As 97/2011-132).
31. Pokud žalobce dále tvrdil, že řidič předjížděného nákladního vozidla (nákladní automobil reg. zn. X) bránil žalobci v předjíždění, nevyvíňuje to žalobce ze spáchání přestupku zákazu předjíždění. Oba řidiči mohli spáchat svým chováním v silničním provozu přestupek současně, což by v případě řidiče předjížděného vozidla bylo tzv. bránění v předjíždění [srov. ustanovení § 17 odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 4 písm. k) zákona o silničním provozu]. Krajský soud ale dodává, že z videozáznamu dokumentujícího část předjížděcího manévru nevyplývá, že by předjížděné vozidlo jakkoliv zrychlovalo či jinak bránilo žalobci v dokončení předjetí. I kdyby však bylo pravdou, že předjížděné vozidlo po zahájení předjížděcího manévru žalobce počalo zrychlovat, přestupková odpovědnost žalobce by tím rozhodně nebyla vyloučena, protože zcela vědomě započal manévř předjetí buď poté, co přešel dopravní značku B22a s dodatkovou tabulkou upozorňující na zákaz předjíždění kamionů za 400 m, anebo se zřetelem ke všem okolnostem spíše již v samotném úseku zákazu předjíždění. Tak či onak je námitka žalobce tedy nedůvodná.
32. Co se týká namítaného neprovedení důkazu výsledkem policistů, krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že provedení tohoto důkazu nebylo zapotřebí. Jak plyne z ustálené judikatury, důkaz výsledkem policistů má sice vysokou vypovídací hodnotu, ovšem záleží na povaze skutkového děje, který má tento důkaz osvětlit (viz kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, čj. 1 As 97/2011-52). Videozáznam představuje jediný přímý důkaz o přestupkovém jednání žalobce, přičemž policisté by nemohli jinak než (po velmi pravděpodobném připomenutí jeho obsahu) popsat to, co je na něm zaznamenáno. Průběh zastavení vozidla žalobce je již zachycen úředním záznamem a pro samotný přestupkový děj není podstatné. Neprovedení tohoto důkazu v předmětné věci tedy není vadou při zjišťování skutkového stavu.

VII. Závěr a náklady řízení

33. Jelikož krajský soud neshledal žádnou z námitek žalobce důvodnou, rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
34. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému potom v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. května 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce